

Бідні лицарі Христа

Орден Бідних лицарів Христа та Храму Соломона, відомих як храмовники, або тамплієри (з французької temple — «храм»), був заснований у Єрусалимі 1119 року, а статут його затвердила Церква 1128 року. Орден Тамплієрів був одним із перших військово-духовних орденів, які виконували у Святій землі насамперед прикладні функції — брали під захист християнських паломників до Єрусалиму, а також допомагали хрестоносцям захищати завойовані землі від мусульман. Девіз тамплієрів звучав благородно: «Non nobis, Domine, non nobis, sed nomini tuo da gloriam», що в перекладі означає: «Не нам, Господи, не нам, але імені Твоєму».

Відповідно до обітниць, лицарі не носили прикрас, а їхнє воїнське спорядження було дуже скромним. Гербом тамплієрів служило зображення двох лицарів на одному коні — символ бідності храмовників

Зброя братів-лицарів

Маршал Ордену тамплієрів відповідав за зброю і обладунки лицарів. Орден володів майстернями з виготовлення зброї, та основним джерелом нових обладунків все ж таки були трофеї і подарунки. Лицарі володіли скромною на вигляд, але надійною зброєю. Озброєння тамплієра було таке: довгий спис, три ножі різної довжини (бойовий кинджал, ніж для хліба і ніж із вузьким лезом, схожий на шило), турецька булава або палиця. Держак списа виготовлявся з ясена, деревина якого відрізнялася міцністю і гнучкістю. Середня довжина списа становила близько чотирьох метрів. Кожен тамплієр мав довгий двосічний меч. Засобом оборони слугував великий трикутний щит. А ще тамплієрам дозволялося користуватися арбалетом і трофейною турецькою зброєю.

Могутні кочівники

У XII столітті наймогутнішими серед усіх кочівників були монголо-татари. Прославив монголів хан Темучин, який зумів об'єднати численні кочові племена в єдину державу. На курултай, всенародному з'їзді, його назвали Великий хан — Чингісхан. Це була розумна, сильна й дуже жорстока людина. За легендою, він народився, стискаючи в руці згусток крові, що символізувало майбутні криваві походи. Основною ударною силою монголів була кіннота. Військо мало сувору організацію і порядок військового строю.

Вершники важкої кавалерії носили шкіряні обладунки, а іноді — металеві кольчуги. Шолом мав конічну форму, його висота становила близько 20 сантиметрів.

Особливістю монгольських шоломів були горизонтальні або вертикальні фігурні дашки та хрестоподібні личини

Однією з головних військових хитрощів монголо-татар була димова завіса. Лазутчики підпалювали степ, і військо, яке не можна було розгледіти в диму, переміщалося

Атаки грізної кінноти

Монгольські кіннотники вважалися одними з кращих солдатів свого часу. Загартовані в боях, звичні до тягот, холоду й спеки, вони не потребували ані розкоші, ані вишуканої їжі і завжди були готові до бою. Від воїнів вимагалось беззаперечне виконання наказів. Якщо один воїн зі своєї десятки, рядової одиниці війська, залишав поле бою, страчували всю десятку, а якщо вся десятка — страчували сотню. Перед початком походу проводився огляд, на якому перевірялось озброєння та спорядження кожного воїна. У поході вершникові загрожувала смертна кара, якщо він лінувався підняти зронену зброю. Така сама доля чекала і на воїна, який не допоміг товаришеві в бою.